

HIJ ZOU LANGS DEZE WEG VOORBIJGAAN



Laten we gewoon een paar ogenblikken blijven staan terwijl we Gods Woord lezen. Ik dacht aan al die introductie; ik zou werkelijk een echt leven moeten leven om dat waar te maken, nietwaar? Dat zijn mensen die van je houden. In het boek Lukas, het 19e hoofdstuk wil ik slechts een deel van de Schrift lezen, de eerste vijf verzen.

En Jezus kwam Jericho binnen en ging erdoor.

En zie, er was een man, genaamd Zacheüs, die . . . had . . . de overste der tollenaars was, en hij was rijk.

En hij trachtte Jezus te zien, wie Hij was; en hij kon niet vanwege de schare, omdat hij klein van gestalte was.

En hij liep vooruit en klom in een vijgeboom om Hem te zien; want Hij zou langs die weg voorbijgaan.

En toen Jezus bij de plaats kwam, keek hij op en zag Hem en zeide tot hem: Zacheüs, haast u, . . . kom naar beneden; want vandaag moet Ik in uw huis verblijven.

En hij haastte zich en kwam naar beneden en ontving Hem met blijdschap.

En toen zij het zagen, murmureerden zij allen, zeggende dat Hij op bezoek was gegaan bij een man die een zondaar was.

En Zacheüs stond en zeide tot de Here: Zie, Here, de helft van mijn goederen geef ik aan de armen; en als ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, geef ik het hem vierdubbel terug.

En Jezus zeide tot hem: Vandaag is aan dit huis redding gekomen, aangezien ook hij een zoon van Abraham is.

Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was.

Laten we bidden.

² Onze hemelse Vader, wij zijn U dankbaar vanmorgen omdat U nog steeds de zonen van Abraham tracht te redden, datgene wat verloren is. Wij bidden hemelse, Vader, dat U ons nederig gebed zult ontvangen en zegen onze samenkomst hier vandaag. En moge het niet tevergeefs zijn, maar moge de grote Heilige Geest ons de weg des levens leren, dit wetende, dat wij op een dag in Zijn tegenwoordigheid moeten staan om rekenschap te geven

van wat wij met dit leven hebben gedaan. Zegen ons nu samen terwijl wij verder op U wachten. In Jezus' Naam. Amen.

U mag gaan zitten.

³ Ik ben zeker blij om goede vrienden te hebben, mensen die geloven, en geloven in de inspanningen die je probeert te doen. Als ik een andere doelstelling had, alleen maar om anders te zijn, nou, dan zou ik een—een echte zondaar zijn. Maar mijn doelstelling is om Jezus Christus groot te maken.

⁴ En iets dat in een mens is, wanneer je een boodschap van God hebt, kun je jezelf niet tegenhouden. Er is iets in je dat pulseert. Het gaat hoe dan ook door. Je kunt het niet vertragen, stoppen of starten. Het stopt en start en vertraagt jou. Zie? Dat is Degene Die de controle heeft.

⁵ Dank aan—aan deze fijne broeders voor hun getuigenis over onze Here Jezus. Zij spraken niet over mij, natuurlijk niet. Ze spraken van Hem.

⁶ Zoals ik een klein artikel hier niet lang geleden las over meneer Moody. Er stond dat de Chicago zou... de krant een hoofdartikel over hem zou schrijven. En ze stuurden er iemand om erachter te komen waarom mensen meneer Moody kwamen horen. Het hoofdartikel; meneer Moody is net als ik, hij had niet genoeg opleiding om het—het hoofdartikel te lezen, dus moest zijn manager het lezen. Meneer Moody was schoenmaker, vroeger, en hij werd door God geroepen voor een boodschap van het—het uur. En dus las de manager het hoofdartikel en er stond: “Waarom zou iemand naar Dwight Moody gaan luisteren?” Stond: “In de eerste plaats is hij de leukste man die ik ooit heb gezien.” En stond: “Hij is kaalhoofdig en lange bakkebaarden enzovoort.” En stond: “En hij—hij jankt als hij praat. Zijn grammatica is de slechtste die ik ooit heb gehoord.” Aha. En o, hij ging zo maar door.

⁷ Zei: “Meneer Moody haalde gewoon zijn schouders op. Hij zei: ‘Zeker niet. Ze komen om Christus te zien.’”

⁸ Dus, dat is, ik denk dat dat precies het antwoord is. Het is Christus Die we willen zien. “Als Ik verhoogd zal zijn, zal Ik alle mensen tot Mij trekken.”

⁹ Ik zat te denken, na mijn bezoek hier in de—de stad en ontdek dat de mensen, hoe aardig ze zijn geweest, wat een fijne samenkomst we hier hebben in deze Denham Springs High School, of schoolauditorium. Ik zat te denken hoe de mensen hier net een beetje als de koffie zijn. Ze zijn... Tjonge! Het is niet kwantiteit, maar het is kwaliteit; heel wat in een van die kopjes.

¹⁰ Ik herinner me mijn eerste keer dat ik landde op het vliegveld hier. De broeders die me kwamen afhalen, die hier zitten. En een jong Frans meisje daar; ik vroeg om een hamburger en een kop koffie.

11 Ik heb het nooit gedronken tot ik ongeveer achtendertig jaar oud was; ik had beter moeten weten. Maar, broeder Brown toen, ik denk dat hij hier vanmorgen is, ergens. Hier zit hij. Hij hield er zoveel van en hij haalde voor mij . . . Ik had een predikersontbijt om zeven uur, één om acht uur en één om negen uur; je kon dat niet allemaal opeten, dus schonken ze koffie in. En ik begon eraan te nippen en al snel begon ik het te drinken.

12 Dus vroeg ik dit meisje, ik zei haar: “Ik wil een hamburger en een kop koffie.” Toen ze het kleine kopje naar me toe brachten, dacht ik: “Tjongejonge, ze zijn hier wel erg zuinig op hun koffie.” De eerste dronk, eerste slok die ik nam, o tjonge, ik moest vechten om adem te halen. Zie?

13 Die kleine dame zei: “U bent zeker een Yankee.” Ze zei: “Ik zal u een Yankee kopje maken.”

14 Dus dat is hoe ik de mensen beschouw, misschien niet de grootste menigten die ik ooit toegesproken heb, maar echte, ware kwaliteit. Ik ben daar dankbaar voor, een luisterend publiek, iemand die zit en aandacht geeft aan wat je zegt. Ik . . .

15 Dat is wat ik wil dat u doet. Onderzoek wat een man zegt door het Woord van God. En als het niet juist is, dan is het niet juist. Dat is alles. Als het wel het Woord van God is, dan moet God van Zijn Woord getuigen, want Hij beloofde dat. Dus dat is hoe wij deze dingen willen onderzoeken, om—om het te weten te komen.

16 Nu, ik heb vanmorgen begrepen dat dit een ontbijt voor de zakenlieden zou zijn, en de Volle Evangelie Zakenlieden, waarvan ik lid ben van hun afdeling. En ik denk dat dit . . . Ze zeiden dat sommigen van hen hier waren. Sommigen van hen zijn niet gekomen. Misschien zijn ze zakenlui; ze hebben hun zaken die ze moeten regelen. Ik ga ze toch maar een excuus geven, dus—dus dat is in orde. Hij zei dat veel van hun mensen hier waren, in ieder geval; dus dat is heel erg fijn.

17 Nu, slechts een klein grapje. Ik heb het verteld, maar misschien . . . Het is geen plaats om te grappen, natuurlijk, maar het is gewoon wat gevoel voor humor. Als je spreekt zoals wij een tijdje geleden deden, wel, misschien kunnen krijgen de mensen weer enigszins gevoel voor humor.

18 Ik herinner me één keer, een vriend en ik zaten samen op school. Zijn naam was Wilmer Snyder. Zijn broer is een Baptistenprediker en hij—hij schrijft in deze *Opperkamer*, een—een kolom in de *Opperkamer*. We waren schooljongens samen. En ik, studeerde de bediening en hij—hij werd een verzekeringsagent. En dus, hij kwam op een dag naar mijn huis om mij te bezoeken. En nu zijn er misschien enkele verzekeringsagenten hier. En ik zeg niets over verzekeringen nu. Ik hoop, denk hier niet verkeerd over, maar dat u de bedoeling een beetje oppikt van wat ik . . . de manier waarop ik het zei.

Dus mijn broeder is ook—heeft de Prudential, en hij verkoopt de Prudential verzekering.

¹⁹ Dus één keer maakte ik iets mee bij een verzekeringsmaatschappij waar ik . . . ik geloof omdat ik niet veel wist, ik . . . ze lazen mij de polis verkeerd voor en het werd mij verkeerd voorgesteld en ik heb het gewoon nooit afgesloten. Ik . . .

²⁰ Dus op een dag kwam Wilmer langs om mij te zien en hij zei, hij zei: “Hoe gaat het met je, Billy?”

Ik zei: “Prima.”

Zei: “Ik hoor dat je in de samenkomsten bent geweest!”

Ik zei: “Ja, ik zit in de samenkomsten.”

²¹ Ik vertelde hem over, een kerel zei tegen mij. Hij zei: “Zeg, u bent een prediker. Waarom hangt u toch bij deze zakenlieden rond?”

Ik zei: “Ik ben een zakenman.”

En ze zeiden: “O, in welke zaken zit u?”

Ik zei: “Verzekerdheidszaken.”

²² En, ziet u, hij snapte het niet. Ik zei niet: “Verzekering.” Ik zei: “Verzekerdheid.” Zie?

En dus zei ik: “Verzekerdheidszaken.”

²³ Hij zei: “O,” zei, “ik zie het.” Hij zei: “Welke—welke verzekering verkoopt u?”

²⁴ Ik zei: “Ik verkoop Eeuwig Leven verzekerdheid.” En ik verkoop het nog steeds. Dus, ik zou geïnteresseerd zijn, zou ik graag de polis met u bespreken direct na de samenkomst, als dat goed is.

²⁵ En dus, hij zei, hij zei: “De Eeuwig Leven?” Hij zei: “Ik geloof niet dat ik ooit van het bedrijf gehoord heb.”

²⁶ Ik zei: “O, hebt u er nooit van gehoord?” Ik zei: “Het is welbekend.” En hij zei . . . Ik zei: “Het is een oude firma.”

En hij zei, hij zei: “Waar is het hoofdkantoor?”

Ik zei: “In Glorie.”

²⁷ Wilmer zei tegen mij, hij zei: “Billy, ik dacht dat ik langs zou komen om je een verzekering te verkopen.” Zei: “Ik hoor dat je geen verzekering hebt.”

En ik zei: “O, jawel. Ik—ik heb verzekerdheid.”

²⁸ En hij zei: “O, sorry.” Hij zei: “Ik neem aan dat je broer, dat je het bij hem hebt.”

Ik zei: “Nee, niet precies bij hem.”

²⁹ Mijn vrouw keek me aan alsof om te zeggen: “Wel, je bent zeker een verhaaltje aan het vertellen.” Ze wist dat ik

geen verzekering had. Maar ze ving het ook niet op. Ik zei: “Verzekerdheid,” niet “verzekering.”

Hij zei: “Welke verzekering heb je, Billy?”

30 Ik zei:

Gezegende verzekerdheid, Jezus is de mijne!
O, wat een voorsmaak van Goddelijke
heerlijkheid.
Ik ben een erfgenaam van redding, gekocht
door God,
Geboren uit Zijn Geest, gewassen in Zijn
Bloed.

31 Hij zei: “Billy, dat is erg mooi. Dat is erg mooi.” Zei: “Ik, niets daartegen, maar,” zei, “dat zal je hier niet op dit kerkhof brengen als je er niet meer bent.”

32 Ik zei: “Het zal me eruit krijgen. Ik maak me geen zorgen om erin te komen.”

33 Ik maak me niet druk om erin te komen; het is eruit komen. En dus—dus *Dit* is het enige waarvan ik weet dat het je eruit zal krijgen. Dus als u geïnteresseerd bent om eruit te komen, laat ons er dan met u over praten.

34 Als ik naar het gehoor vanmorgen kijk, ik zal u niet lang ophouden. En ik had een tekst waar ik uit zou gaan prediken, dus toen dacht ik, wel, dat kan ik maar beter niet doen. Ik zou alleen een klein drama gaan hebben over iets, een personage in de Bijbel.

35 Ik denk hier, over ernstige zaken. Dat terwijl we hier als Christenen zitten, ik neem aan de meesten van ons, wist u dat dit de laatste keer kan zijn dat wij ooit samen ontbijt zullen hebben? Hebt u daar ooit aan gedacht?

36 Beseft u dat de kleine woorden die ik hier te zeggen heb, dat God mij ervoor zal laten verantwoorden daarboven op de Dag des Oordeels? Ziet u? En ik heb zielen hier, het maakt niet uit of het een kleine groep is, maar toch moet ik . . . Het is, de woorden die ik zeg, wel, ik zal daarvoor verantwoording moeten afleggen daarboven.

37 Dus, wij zullen misschien nooit meer een ontbijt samen hebben, maar ik hoop dat wij samen een avondmaal eten op een dag. Dat is het laatste avondmaal, Daarboven met Hem; het zal het eerste zijn Daar.

38 En dan, terwijl wij hier vanmorgen zitten, en ik kijk naar deze mannen hier, sommigen van hen grote predikers die gestudeerd hebben. En ik hier slechts een—een man uit de bossen gekomen, zonder opleiding, die hier zit met mannen die gekwalificeerd zijn om te prediken en doctors in de godgeleerdheid. Ik voel me heel klein om voor zulke mannen te staan en te spreken. Maar toch moet ik uitdrukken wat ik voel. En hun grote dankbaarheid en

vriendelijkheid om mij te laten staan en dit te doen. Ik waardeer het, broeders, de samenwerking in de samenkomst en samen te komen. Ik ben hier om u te helpen. Ik ga alles doen wat ik kan, voor ieder van u, door de genade van God.

³⁹ En dan, als het allemaal voorbij is op een dag, als ik geen ontbijt weer met u heb, als het allemaal voorbij is, en wij tegenover elkaar aan tafel zitten, dat is de tijd waar ik naar uitkijk. Zonder twijfel zullen er kleine tranen over onze wangen lopen, als we over de tafel kijken en elkaar bij de hand pakken. Het zal dan iets betekenen. Laten we werken terwijl het tijd is om te werken, terwijl de zon op is. Hij zal na een tijdje ondergaan; hij staat erg laag. Dan te bedenken dat terwijl wij daar zitten, elkaars handen vasthouden en huilen, dan zal de grote Koning tevoorschijn komen in al Zijn grote gewaden, langs de rij komen en alle tranen van onze ogen wegvegen en zeggen: “Het is goed gedaan, mijn goede en trouwe dienaren, ga binnen in de vreugden van de Here die voor u bereid zijn sinds de grondlegging van de wereld.” Terwijl de zon op is en het licht genoeg is om te werken, laten we werken.

⁴⁰ Nu, deze kleine tekst hier, het lijkt misschien wat belachelijk, maar we gaan over dit onderwerp spreken: *Hij zou langs deze weg voorbijgaan.*

⁴¹ Het moet een—een vreselijke nacht geweest zijn voor de kleine kerel. Hij kon helemaal niet slapen, en hij rolde en woelde gewoon de hele nacht. De dag brak aan.

⁴² En wij weten allemaal wat die rusteloze nachten betekenen; je kunt niet slapen. Je hebt iets aan je hoofd, of iets heeft je zenuwen helemaal overstuurd gemaakt.

⁴³ En deze kleine man was een zakenman, misschien in een stad, Jericho, wat zo iets was als jullie zakenmannen en -vrouwen hier, en hij—hij had ongetwijfeld een groeiende zaak. Hij stond op goede voet met de . . . al de verenigingen enzovoort en was lid van de kerk, de Sanhedrinraad, en had een fijne priester, en hij geloofde deze priester.

⁴⁴ En het vreemde aan deze zaak is echter zijn vrouw. We zullen haar Rebekka noemen. “Zij was de verkeerde kant op gedwaald,” zo dacht hij, en de priester ook. Ze volgde een Man Die verondersteld werd een profeet te zijn van Nazareth, een Man genaamd Jezus. De mensen, de armere klasse mensen, geloofden dat Hij een profeet was, of een Messias Die beloofd was, maar het voldeed niet helemaal aan de geschiktheid van het Sanhedrin.

⁴⁵ Vreemd hoe God soms dingen doet op een heel andere wijze dan wij denken dat het behoort te zijn. “Deze Kerel, ziet u, werd geboren,” naar hun mening, “in een onwettige geboorte. Zijn moeder baarde Hem voordat zij en haar man getrouwd waren.”

⁴⁶ Nog iets, Hij had geen scholing. Ze hadden geen enkele aanwijzing dat Hij ooit naar school ging. Hij was geen priester,

noch was hij een rabbi. Hij had gewoon dingen die Hij zo Zelf beweerde.

47 Zoals broeder Don vanmorgen zo mooi zei: “Het was de hoek die werd omgeslagen.” Zij herkenden het niet. Het gebeurt meestal op die wijze. Het kwam tot die hoektijd.

48 Maar op de een of andere manier was zijn vrouw ervan overtuigd dat Hij die Profeet was Die zou komen, en zij had Hem gevolgd, geloofde Hem.

49 En ze had geprobeerd het haar man te vertellen. Maar hij was zo meegesleept in zijn zaak, en met de . . . Hij behoorde tot de kerk. “Is dat niet goed genoeg?”

50 Zoiets als de rijke jongeling, weet u. Hij had ook een zaak. Maar hij besepte dat hij een—een lid van de kerk was, maar hij had geen Eeuwig Leven. En hij vroeg . . . Hij zag iets in Jezus dat andere mannen niet hadden. En hij zei, kwam tot Hem en zei: “Ik . . .” Hij wilde weten of hij . . . wat hij kon doen om Eeuwig Leven te hebben. En Jezus vertelde hem de geboden te onderhouden. Hij zei: “Ik heb dit gedaan vanaf mijn jeugd.” Ziet u, het toonde aan dat hij een—een gelovige was, maar hij wist dat Jezus iets had wat die priesters en rabbi's niet hadden.

51 En als een man ooit in contact komt met Jezus Christus, is Hij anders dan de mens. U bent nooit meer dezelfde als u Hem eenmaal ziet, als er enig sprankje God in u zit.

52 Dus Rebekka had deze Jezus gevonden. En Hij—Hij was voor haar precies de vervulling van de belofte waar de Joden naar hadden uitgekeken voor hun dag.

53 Dus het nieuws deed de ronde dat Hij een ontbijt zou hebben, of een soort maaltijd of zoiets in Jericho, zodat zij druk bezig was begonnen te bidden voor haar echtgenoot die zakenman was.

54 Wij hebben overal meer Rebekka's nodig, ziet u. Ziet u, gebed verandert de dingen. Als u uw man of uw ongeredde geliefde voor God neerlegt en dan bidt, zal God ergens een weg maken, omdat Hij het belooft.

55 Dus, dat is wat Rebekka, die een trouwe gelovige en een volgeling van de Here Jezus was, en een heel fijn lief persoon moet ze geweest zijn, en ze was . . . geïnteresseerd in haar gezin.

56 En ik denk dat dat ook weergegeven wordt, dat als—als iemand Jezus ooit ontmoet en Hem werkelijk in uw hart vindt, dat u niet alleen geïnteresseerd bent in uw eigen huishouden, maar in het huishouden van God, overal. U bent erin geïnteresseerd dat ze Hem kennen. “En Hem te kennen is leven.” “Hem te kennen,” ziet u, niet weten hoe u het Woord moet lezen of zoiets. Maar: “Hem te kennen is leven.”

57 Dus, ze had hard gebeden. En de dag naderde toen Jezus in de stad zou komen. En ongetwijfeld dat ze misschien de dag ervoor gekeken heeft of zijn houding enigszins veranderd was.

Dus zei ze misschien: “Zacheüs, ga—ga je morgenochtend naar dat ontbijt?”

⁵⁸ “Wel, zeker niet. Wel, dat stelletje mensen! En verwacht je dat ik . . . Ik heb het beste restaurant in de stad, en ze houden het daar bij Lawinski.” Ik hoop dat er hier geen Lawinski is. Maar, in ieder geval: “Daar bij de andere plek, zie je. En, wel, ik heb de beste gelegenheid in de stad en ze hebben die plek daar gekozen. Wel, ze hadden niet. . . Ze hadden naar mijn plek moeten komen om dit te houden, ziet u.” Hij zou niet gaan.

⁵⁹ Toen begon ze heel wanhopig te bidden. Dus die nacht kon de kleine man helemaal niet rusten.

⁶⁰ Weet u, er is iets mee, als u werkelijk wanhopig over iets gaat bidden, werkt God aan beide einden van de lijn, ziet u. Hij—Hij—Hij antwoordt.

⁶¹ Dus, de kleine man, hij moet die nacht gedacht hebben: “Ik vraag me af of ik daarheen moet gaan om—om—om deze Man te horen? Nu, Rebekka zegt dat Hij een profeet is. Nu, wij weten dat wij al honderden jaren geen profeten meer hebben gehad. En ik vroeg de priester erover; hij zei: ‘Niets dan onzin! Als er een Profeet zou opstaan, zou hij dan niet via de kerk komen? Dat is hoe hij zou moeten komen. Hij zou naar ons Farizeeën of Sadduceeën of onze groep komen, of hij zou geen Profeet zijn.’” Weet u, die houding is er nog steeds. Ze denken dus dat het op die manier moet komen, anders is het niet juist. Dus zeiden ze, ongetwijfeld dat, in deze grote tijd dat. . . Zij geloofde het hoe dan ook.

⁶² En hij had het met de priester besproken. De priester zei: “Kijk hier nou, die dagen van profeten zijn vele, vele jaren geleden geweest. Wij hebben de wet. We hebben het allemaal opgeschreven. De situatie is onder controle en wij hebben het in onze handen, en wij weten over deze dingen.”

⁶³ Maar dan, Zacheüs natuurlijk, hij onderzocht het niet, gewoon absoluut alleen op de veronderstelling af, nam het als vanzelfsprekend aan. Het woord veronderstellen betekent “zich wagen zonder autoriteit.” Wel, hij—hij dacht dat dat in orde was; zolang hij tot de kerk behoorde, dat was alles wat hij hoefde doen.

⁶⁴ Maar toen de nacht begon te vallen, kwam er een plots verlangen in zijn hart. “Misschien, als deze persoon in de stad is, misschien is Hij hier nooit weer; zou ik de—de situatie moeten gaan onderzoeken, er zelf naar kijken.”

⁶⁵ Nu, dat is een goed idee. Zoek het zelf uit. Ga niet om te bekritisieren. Neem het Woord en onderzoek het Woord ermee.

⁶⁶ Dus zij, Rebekka had geprobeerd zoals een vrouw dat kon om uit te leggen wat de profeten hadden gezegd en wat Mozes had gezegd dat deze Persoon zou zijn en, wanneer Hij zou komen.

Dus zij moet hebben gedacht, het hem hebben geprobeerd uit te leggen, maar toch, de priester had veel meer invloed op hem dan wat Rebekka, zijn vrouw, had.

67 Toen, wanneer de morgen aan begon te breken, wel, de kleine man was . . . Rebekka, ik kan me voorstellen hoe zij, zie haar hem aanporren en zeggen: “Zacheüs, bedoel je echt dat je er niet heen wilt?”

“Nee, ik wil er niets mee te maken hebben.”

68 Weet u, wees niet, Reb- . . . Wees niet verontwaardigd, Rebekka. Soms is dat een goed teken. Zie, net—net wanneer hij zo ontmoedigd raakt, erover te praten, enzovoort. Soms is dat een heel goed teken.

69 Dus, na een tijdje deed Rebekka alsof ze sliep. Alleen was ze aan het bidden. En ze merkt dat Zacheüs heel zachtjes het bed uitglipt, weet u, en wegloopt om zichzelf helemaal op te knappen en kamt zijn haar heel en trekt zijn beste kledingstuk aan. En ze gluurde met één oog om te zien wat hij aan het doen was. Ze wist meteen dat God haar gebed had verhoord. Ze wist dat er iets zou gaan gebeuren. Dus Zacheüs liep op zijn tenen naar buiten, zonder Rebekka te laten weten waar hij heen gaat, weet u. En hij glipt naar buiten en komt buiten en kijkt achterom.

70 Ze trekt het gordijn omhoog, kijkt naar buiten om hem weg te zien gaan. Ze zegt: “Dank U, Here. Het is nu allemaal in orde.” Zie?

71 Zoals Elia deed toen hij zei: “Ik zie een wolk zo groot als een mans hand.” Gewoon het eerste kleine bewijs dat er iets staat te gebeuren.

72 Dus hij gaat naar buiten en door de straten. Hij zei: “Nu, ik begrijp dat Hij door de zuidelijke poort binnen zal komen, dus ik kan beter daarheen gaan staan.” En zei: “En ik zal een plaatsje zoeken en ik zal daar gaan staan. En wanneer Hij binnenkomt zal ik zien hoeveel Profeet die kerel is. En ik zal er direct op af lopen en mijn vinger onder Zijn neus steken en ik zal Hem eens flink de waarheid zeggen, en wanneer Hij komt. En ik zal Hem gaan zeggen dat al Zijn onzin veroorzaakt heeft dat mijn vrouw . . . en deze gebedssamenkomsten en zo. Ik word het spuugzat. Ik ga . . . Ik ga hier iets over zeggen, zie, en ik zal het Hem vertellen. En dan weet ik dat rabbi mij zeker een schouderklopje zal geven en zeggen: ‘Zacheüs, je bent een goed lid van deze kerk hier. Je bent waarlijk een fijne man.’” Dus hij zei: “Ik zal er vroeg heen gaan,” dus hij kwam er.

73 Toen hij tot ongeveer een blok of twee van de poort was gekomen, kwam hij tot de ontdekking dat de plaats volgepakt was. Ze hingen langs de muren en overal. Op de een of andere manier, ook al werd er over Hem gepraat, was er toch nog iemand die Hem graag wilde horen. Iemand die zou luisteren.

⁷⁴ Dus zei hij: “Nu, hoe zal ik Hem ooit de poort zien binnenkomen?” Weet u nog, de Bijbel zei dat hij klein van gestalte was. En hij zei: “Ik ben te klein.” Dus duwde hij om zich heen: “Hier, geef me wat ruimte!” U kunt zien dat hij nog geen Christen is, ziet u, zich zo te gedragen. Christenen hebben die houding niet, ziet u. “Ga achteruit! Weet u wie ik ben? Ik ben Zacheüs. Ik ben eigenaar van het restaurant hier. Ga uit mijn weg staan!” Ziet u? Nu, dat is geen Christen. Iedereen wist dat hij het niet was. Misschien wisten sommigen van hen dat Rebekka aan het bidden was.

“Wel,” zeiden ze, “wel, gaat ú achteruit.”

⁷⁵ En dus, hij wist dat hij Hem nooit te zien zou krijgen in al die menigte, dus, dat hij zijn gedachten aan Hem niet zou kunnen uitdrukken. Dus dacht hij: “Welnu, wat zal ik doen? Misschien zal ik terug naar huis gaan en de hele zaak gewoon vergeten.”

⁷⁶ Maar weet u, er is iets mee, dat wanneer u vastbesloten bent dat u Hem wilt zien, dat er niets is dat u zal tegenhouden om Hem te zien. Het maakt me niet uit wat het is, u—u bent volhardend, en, zoals de kleine Griekse vrouw volhardend was om bij Jezus te komen. En er is iets mee dat wanneer u vastberaden bent dat u Hem gaat zien, dat er niets is dat u zal tegenhouden. Maar onthoud, als u vastberaden bent, dan zal de duivel alles doen wat hij kan om u tegen te houden. Hij is vastbesloten dat u het niet zult begrijpen, dat u het niet zult zien. Hij zal elk zwart laken eroverheen gooien die hij kan om u ervan te weerhouden het te zien.

⁷⁷ Dus daar was zijn eerste barricade, daar. Dus toen begon hij, zei: “Wel, ik geloof. . .”

⁷⁸ En keek daarheen en daar stonden enkele van zijn concurrenten, en ze, hij wist toen dat, een aantal van de mensen van de kerk. Dus, daar hij zoveel grappen had gemaakt over deze Jezus van Nazareth, van dat hij een profeet was, hier stonden dan, enkele van zijn leden stonden naar hem te kijken, precies daar in dezelfde groep. Hij kon zich gewoon niet verbergen. Hij was geïdentificeerd.

⁷⁹ Nu, Zacheüs, u bent al geïdentificeerd, dus. . . weet u, als er toevallig een hier zou zijn. U bent nu al gemengd in de groep, dus, ze weten al wie, dat we hier zijn, dus kunnen we net zo goed kennismaken, elkaar leren kennen.

⁸⁰ Dus, hij zei: “Wel, dit is vreemd hier.” En hij keek rond, zag er hier één staan. “En weet u, tenslotte zijn ze allemaal ongeveer zoals jij, ze—ze willen iets te weten komen.”

⁸¹ Een man weet dat hij ergens vandaan komt, van gene zijde; en wanneer hij weggaat, dat hij ergens naar terugkeert. En hij probeert altijd iets te vinden om erachter te komen waar hij vandaan kwam en waar hij heen gaat. Er is er maar Eén Die dat antwoord heeft, dat is God. Ieder mens wil voorbij dat gordijn

kijken. En als u iets ziet dat—dat u kan laten zien wat er voorbij het gordijn is, waar u geweest bent en wie u bent en waar u heen gaat. Er is maar één Boek, van alle literatuur die er geschreven werd, van de miljoenen tonnen, *Dit* is het Boek dat u vertelt wie u bent, waar u vandaan komt en waar u heen gaat. Er is geen ander boek dat dat zal doen; die Bijbel! “En het Woord is God,” zei de Bijbel.

⁸² Nu, we zien dat deze man, met allen om hem heen, hij schaamde zich om te ontdekken dat hij te midden van mensen was die schreeuwden en riepen en tierden en deden alsof ze gek waren. Dus, maar hij. . . Daar was hij, zat daar met hen geïdentificeerd, dus hij—hij moest gewoon blijven, dat was alles. Nu, hij zei: “Wel, als ik zo ver gekomen ben, kan ik net zo goed doorgaan totdat ik echt weet wie Hij is.”

⁸³ Nu, Zacheüs, dat is een goed idee. U bent hier al bij het ontbijt gekomen, laten we nu gewoon doorgaan. Zie, we zijn al zo ver.

⁸⁴ Dus nu komen we erachter dat, terwijl ze verder gingen; hij zei: “Nu, als ik hier blijf, kan—kan ik Hem niet zien, omdat ik te klein ben. Dus weet je, ik geloof dat ik bij deze menigte weg zal gaan en naar de hoek zal lopen waar ik alleen zal staan, een plekje voor me opzoeken aan de—de rand van het voetpad. En als Hij langskomt, dan zal ik direct de straat opgaan en Hem vertellen wat ik van Hem denk. Ik zal Hem laten weten wat ik ervan denk.”

⁸⁵ Dus, hij ging weg bij de menigte vandaan en ging heen. Hij dacht: “Nu, welke kant zal Hij opgaan?” Wel, hij ging naar de “Hallelujalaan” toe. Dat is meestal de weg die Hij reist, ziet u. En ging naar “Amen Hoek,” waar het daar de hoek omgaat om naar de—de eetgelegenheden te gaan.

⁸⁶ Dat is waar u naartoe gaat, weet u, “Hallelujalaan” en “Amen Hoek” en dan bent u klaar om het Woord te eten. Zie? Ziet u?

⁸⁷ Dus hij ging naar deze hoek toe en stond daar op de hoek, zei: “Nu, er is niemand hier. En als ik. . .” Ik weet dat dit absurd klinkt, maar ik. . . Nog even geduld. Dus dan, als eerste, weet u, kwam hij bij deze hoek aan, en hij zei: “Er is niemand hier, dus zal ik hier staan. Als Hij langskomt, zal ik erachter komen hoeveel Profeet Hij is. Ik zal direct de straat oplopen en ik zal Hem wel eens iets zeggen.”

⁸⁸ Dus hij stond daar en begon toevallig te denken: “Nu, wacht eens even. Weet je, als ik te klein was daarginds, die menigte zal waarschijnlijk meegaan waar Hij ook heen gaat. En ik—ik wil niet dat er iemand schreeuwt als ik met Hem spreek. Ik wil het Hem zeggen zodat Hij me zal horen. En als ze ‘Amen’ en ‘Halleluja’ roepen en ‘Glorie voor God’ en ‘Hosanna voor de—de Profeet Die komt in de Naam van de Here.’ O, zij zullen mij nooit horen, dat luidruchtige stelletje. Dus, er is maar één ding. . .

Dan zullen ze mij omringen en dan kan ik—ik—ik Hem helemaal niet zien.”

⁸⁹ Dus keek hij toevallig en daar op de hoek stond een oude vijgenboom die hij kende. Dat is een goede Indiana boom. Dus, daar op de hoek. Hij dacht: “Wel, als ik daar op die tak kon komen en daarop kon zitten, dan zou ik daarboven zijn, dan zou ik het Hem echt kunnen zeggen als Hij langskomt.”

⁹⁰ Dus rende hij daarheen. En hij was te klein; hij kon niet op de tak komen. Dus hij zei: “Welnu, is er maar één ding dat ik kan doen,” en daar stonden de—de vuilnisbakken van de stad die daar op de hoek stonden. Dus dacht hij: “Welnu, als ik die vuilnisbak ga halen, en hem oppak en hem hierheen breng, dan kan ik van daar verder de boom in komen. Dat zal mij helpen.”

⁹¹ Dus hij gaat erheen. En de vuilnisdienst was die morgen nog niet langgekomen en het was nogal zwaar. Dus hij was klein en hij kon het niet optillen. Er was maar één manier om het te doen, dat was zijn armen eromheen te slaan. En hij had zijn beste kledingstuk aan. Dus weet u, er zijn altijd hindernissen als u Jezus probeert te zien. Maar dat maakte niet uit of het nu een goed kleed was of niet, hij wou Jezus hoe dan ook zien. Dus hij sloeg zijn armen om de vuilnisbak heen, zodat hij hem daarheen kon brengen. Dus schoof hij hem daarheen en daar had hij vuilnis helemaal over zich heen. Nu, het maakte hem niet uit; hij—hij wilde Hem hoe dan ook zien.

⁹² Dus terwijl hij de bak daarheen duwde met zijn armen eromheen, hoorde hij iemand lachen. En hij keek om en als dat niet Lawinski was die daar stond, zijn concurrent, die zei: “Wel, wat een verrassing! Zacheüs is begonnen, heeft een nieuwe baan, van zijn restaurant. Hij werkt voor de vuilnisdienst.”

⁹³ Weet u, de duivel wil gewoon zien wat hij kan doen om alles in uw weg te gooien dat hij kan, om te voorkomen dat u Jezus ziet. Hij zal u vertellen: “Het zijn een stel heilige-rollers.” Ze zullen u vertellen: “Het zijn een stel idioten.” Hij zal zeggen: “Zij zijn . . . er is niets aan hen. Ze zijn gewoon het arme uitschot van de stad,” alles wat hij kan doen. Maar als u vastbesloten bent om Hem te zien, zal God een weg voor u maken om Hem te zien. Hou dat in uw gedachten. Iets zal er gebeuren, als die honger begint door te breken in uw hart, iets. U zult Hem hoe dan ook gaan zien.

⁹⁴ Dus, het maakte niets uit. Zijn kleine oude gezicht werd rood en hij voelde zich beschaamd. Maar hij duwde de bak er toch maar verder heen en greep het vast en klauterde de boom in. Dat is in orde, niet, klauterde? Jullie zuiderlingen weten wat *klauteren* is, dat is de boom inklimmen, kwam boven in de boom. En hij kwam daarboven en hij vond waar er twee takken samenkwamen en bij elkaar kwamen in de stam van de boom, en daar ging hij zitten.

⁹⁵ Nu, dat is een goede plaats om te zitten, waar twee wegen samenkomen; die van u en die van God; uw idee en het Zijne. Dat is een goed moment om te gaan zitten en erover na te denken. Uw eigen gedachten over Hem, en wat Zijn Woord zegt dat Hij is. Wat u denkt dat Hij is, en wat het Woord zegt dat Hij is. Wat de boodschap van het uur is volgens uw denken, en wat de boodschap van het uur is volgens Zijn Woord. Dat is het verschil. Blijf daar zitten en denk er een poosje over na.

⁹⁶ Ongetwijfeld kwam Satan op een van zijn schouders. Hij zei: “Weet je wat? Jij bent een aardig schouwspel, zit hierboven en de splinters uit je handen te plukken. En met je beste kledingstuk aan en er helemaal onder het vuilnis. En nu zal je naam door de hele stad bekendgemaakt worden, de grappen zullen allemaal over jou gaan, want kijk wat een onbezonnen zaak je hebt gedaan, hier te zitten.”

⁹⁷ Kijk, Satan, wanneer u een begin maakt, dan zal hij u proberen te vertellen: “U hebt een fout gemaakt.”

⁹⁸ Daar zat hij, in die toestand! Hij zei: “Wel, Rebekka zei dat Hij een Profeet was. Ik zal Hem op de proef stellen. Ik zal zien of Hij een Profeet is.” Nu, hij zei: “Als Hij hier langskomt, zal ik mezelf gewoon verbergen, en Hij zal nooit weten dat ik hierboven ben. Eerst zal ik Hem eens zien. En als ik Hem dan zie, dan zal ik uit deze boom springen, en dan zal ik ernaartoe gaan en het Hem zeggen.” Nu, zei: “Nu, als Hij—als Hij dan een Profeet is, zoals Rebekka zei dat Hij was, zou Hij misschien weten dat ik boven in deze boom zat, als dat waar is. Dus, ik zal het je zeggen, ik zal Hem wel leren,” dus trok hij al de bladeren om zich heen en verborg zich helemaal zodat hij niet gezien kon worden, en liet één blad opzij om naar buiten te kijken, weet u, om Hem te zien als Hij de hoek omging.

⁹⁹ En toen, terwijl hij daar zat en het allemaal overdacht. Na een poosje hoorde hij een lawaai de hoek om komen.

¹⁰⁰ Het is vreemd, waar Hij ook is, is er altijd een hoop lawaai. Weet u, lawaai is een teken van leven. Zie? Herinnert u zich de hogepriester, toen hij zich aankleedde en het Heilige der Heiligen binnenging, aan het uiteinde van zijn kleed had hij een granaatappel en een bel, en dat geluid in het Heilige der Heiligen was de enige manier waarop de wachters wisten of hij in leven was of niet. Het maakte een geluid. En waar er geen lawaai is, dan, nou, hij zou misschien dood kunnen zijn. Wel, ik denk dat dat het is wat er vandaag met onze kerken veelal aan de hand is, er is niet genoeg lawaai over, niet genoeg enthousiasme, niet genoeg van iets. En dus, waar Jezus is, is er altijd een lawaai.

¹⁰¹ Op een dag toen Hij Jeruzalem binnenkwam, waren ze aan het schreeuwen en roepen en: “Hosanna voor de Koning Die komt in de Naam van de Heer!”

¹⁰² En sommige van die priesters die daar stonden, zeiden: “Wel, maak dat ze zich stilstonden en zwijgen.”

¹⁰³ Hij zei: “Als zij zwijgen, zullen de rotsen het uitschreeuwen.” Er moet iets bewegen als Hij in de buurt is. Let op. En dan, degenen die Hem geloofden.

¹⁰⁴ En dan hoorde hij dit lawaai om de hoek komen, en geschreeuw en herrie. Dus hij dacht: “Wel, Hij moet in aantocht zijn.” Dus hij trok zijn blad omhoog en tilde zich op om er te kijken. “Nu heb ik Hem helemaal. Wij zullen zien hoeveel Profeet Hij is.” Dus toen hij daar zat te kijken met zijn bladertak omhoog, en—en boven in deze boom, ver boven hun hoofden, waar ze onder de boom voorbij zouden gaan.

¹⁰⁵ Dus, toen, hij merkte de eerste man op die om de hoek kwam, het moet de apostel Petrus zijn geweest, want hij was een grote, sterke, stoere soort man. Ik kan hem de menigte terug zien dringen en zeggen: “Vrienden, het spijt mij. Onze Meester had een grote dienst gisteravond, veel deugd is van Hem uitgegaan. U allen zult het begrijpen. Wilt u even opzij gaan zodat de Meester er langs kan? Alstublieft, wilt u dat.” En hier kwamen Mattheüs, Markus en de anderen voorbij en zeiden: “Nu, we—we willen niet onbeleefd zijn; we—we zijn hier niet voor dat doel. Maar onze Meester is ontzettend moe en Hij heeft Zijn ontbijt nog niet gehad, dus we zijn—we zijn. . . We willen dat u opzij gaat, alstublieft.”

¹⁰⁶ Er stond een—een man daar waar Zacheüs misschien naar keek.

¹⁰⁷ Een paar dagen daarvoor, op een van de bijeenkomsten, op een bedrijf; een—een dokter was daar geweest en vertelde deze kleine man die een dochtertje had dat heel erg ziek was met koorts, en ze zou niet in leven blijven, als er. . . Hij had alles gedaan wat hij voor haar kon doen.

¹⁰⁸ En Zacheüs, toen hij zijn blad omhoog deed en keek, zag hij deze man met deze baby gewikkeld in deze deken de hoek om komen. Hij dacht: “Wat een onbezonnen ding dat die vader zou doen, proberen die—die zogenaamde Profeet te volgen! Hier kwam hij om de hoek met deze baby, en zij met koorts, en staat buiten in deze wind.”

¹⁰⁹ Maar weet u, net als Zacheüs, wanneer u echt gelooft, is er niets dat u zal hinderen. U. . .

¹¹⁰ En zij wilde die baby bij Hem brengen. En telkens als ze een—een hoek omgingen, of wisselden, werd hij teruggeduwd. Maar, hij—hij was volhardend, hij ging door. Uiteindelijk, bij deze hoek, rende de kleine moeder erheen met het kindje in haar armen, en ze moet voor Hem neergevallen zijn en ze zei: “Heer, wees mijn kind genadig.” En daar stond de vader van de baby, ook huilend, die een vriend van Zacheüs was.

Hij zei: “Wat heeft zijn houding veranderd?”

¹¹¹ Dus, hij kon nog niet zien Wie de Man was; Hij stond beneden in de menigte. Plotseling ziet hij er een hand zich uitstrekken en bovenop dit dekentje aanraken. En het kleine meisje werd uitgepakt en huppelde door de straat.

“Wel, daar moet iets in zitten,” zei Zacheüs.

¹¹² Eindelijk kwam Hij in zicht. En één blik op Hem en Zacheüs was van mening veranderd. Slechts één glimp van Hem! Daar was Hij. Hij zag er niet uit als een man. Er was iets anders aan Hem. Zachtmoedig, aardig, vriendelijk; en toch leek het alsof als Hij zou spreken, dat de wereld tot een einde zou komen. Hij was een ander karakter van wat hij gedacht had. Zijn houding begon te . . . Al zijn stijfheid begon te verdwijnen toen hij Hem zag. Komt de straat aflopen. Hij dacht; over dit kleine blaadje, eroverheen te kijken, als hij zag wat er gebeurde. En terwijl Hij daar liep, kwam Hij precies onder de plaats waar hij was.

¹¹³ En hij zei: “Weet u, die Man zou een Profeet kunnen zijn. Misschien had Rebekka gelijk. Zij wist misschien meer over de Schriften dan ik.” Dus liep Hij gewoon door, met Zijn hoofd naar beneden, liep er nederig, zachtmoedig, zoals Hij altijd deed. En de discipelen die de mensen uit Zijn weg hielden.

¹¹⁴ En toen Hij vlak onder de boom kwam, stopte Hij. Zacheüs, die over het blad keek, zo ongeveer. Hij keek omhoog in de boom, zei: “Zacheüs, kom naar beneden.”

¹¹⁵ Niet alleen wist Hij dat hij—dat hij boven in de boom zat, maar Hij wist dat zijn naam Zacheüs was. Hij had veel minder moeite om uit de boom beneden te komen dan om erin te komen. Hij kende hem; het wonder werd aan hem gedaan. Ziet u?

¹¹⁶ Hij zei: “Here, ik ben fout geweest. Ik ben bereid te bekennen dat ik fout ben. Als ik iets heb genomen dat verkeerd was, ik—ik zal het terugbetalen. Ik zal de helft van mijn goederen aan de armen geven.”

Jezus zei: “Vandaag is redding aan uw huis gekomen.”

¹¹⁷ Wat veranderde hem? Wat was de verandering, broeder en zuster? Denk eens even na. De verandering was dat hij iets echts had gezien.

¹¹⁸ Hij had al de beloften gehoord die gedaan werden, de priester die sprak over wat *was*, grote profeet Mozes, grote *dit*, *dat* of het *andere*, beloofde een groot iets in de toekomst, maar negeerde wat nu werd gedaan. Zo is het met de mens.

¹¹⁹ Hij zag iets echts, iets dat hij zelf kon zien. Het wonder was bij hem gebeurd. Hij was die Profeet. Want Hij kende hem niet, en Hij zou hem ook nooit boven in de boom gezien hebben. Maar toen Hij vlak onder de boom kwam, stopte Hij en keek Hij omhoog en zei: “Zacheüs, kom naar beneden. Vandaag is redding aan uw huis gekomen.”

¹²⁰ Broeders, het is het echte dat de gedachten van de mens verandert, hun houding verandert. Soms is het een drang, zeker, om er bij te komen. Maar als u Christus vanmorgen zult naderen met—met de—de gedachte in uw hart, dat: “Ik zal niet kritisch zijn, maar ik zal de Schrift bestuderen en zien wat Hij was.”

¹²¹ Als Hij vanavond naar de samenkomst komt; voordat u komt, bestudeer en zie wat Hij was. Wat Hij ook was, Hij moet vandaag hetzelfde zijn. Zijn . . . Zoals ik gisteravond sprak, als velen van u daar waren, ziet u. Identificeert God Zich door Zijn karakteristiek? Hij moet altijd zo blijven, omdat Hij hetzelfde is, gisteren, vandaag en voor immer. De harten van de mensen zijn—zijn zo . . . Een—een echte Godvrezende man of vrouw, zakenman of wat het ook is, hij is altijd . . . er is iets in zijn hart, als er enige Godvrezendheid in hem is, om iets over God te weten.

¹²² Zeg, ik heb u nooit verteld wat er met Zacheüs gebeurde. Hij werd lid van de afdeling van de Volle Evangelie Zakenlieden in Jericho. Ziet u, ik wil u eerst over hem vertellen, ziet u. O, zeker, hij zou niets anders zijn dan Volle Evangelie, natuurlijk niet. Dat is alles wat Jezus predikte. Dus, hij werd daar lid. En u zou er van hetzelfde lid moeten zijn. Nu, let op.

¹²³ Maar hij wilde iets echts zien. En toen hij zelf iets echts zag, dat Schriftuurlijk geïdentificeerd was, toen was hij gereed. Het zijn de echte dingen die tellen.

¹²⁴ Nog een klein verhaal voordat ik afsluit. Hoevelen hier zijn jagers, laat uw handen zien, mijn broeders hier? O, tjonge! Ik—ik wist dat ik niet alleen was. Dus, ik hou van jagen, en ik ben . . .

¹²⁵ Ik ging altijd naar de noordelijke bossen, boven in New Hampshire. Het is de streek van het witstaarthert. Hoe ik ervan hou om op ze te jagen! En ik ging er altijd elk jaar heen. En ik had daar een partner, Bert Call was zijn naam, één van de beste mannen met wie ik ooit heb gejaagd.

¹²⁶ En mijn natuur is altijd naar de bossen toe geweest. Ik werd geboren in de bossen en het leek gewoon alsof ik daar werd groot gebracht. En zelfs mijn bekering heeft het nooit uit mij weggehaald. Niet zozeer om het wild te krijgen, maar gewoon om in het bos te zijn. Ik denk dat God daar is; om Hem te zien hoe Hij beweegt. En de natuur, hoe het sterft en naar beneden gaat en opnieuw terugkomt, en wederopstanding.

¹²⁷ De zon komt op in de morgen, een kleine baby die wordt geboren; en dan tegen negen uur gaat hij naar school; en rond tien uur is hij klaar; om twaalf uur is hij in zijn kracht; om twee uur 's middags bereikt hij ongeveer mijn leeftijd; en om vijf uur is hij tachtig jaar oud, sterft hij af. Hij gaat neer. Het diende Gods doel. Hij is niet dood. Hij komt de volgende ochtend terug. Het is God Die getuigt dat er een leven is, dood, begrafenis, opstanding.

¹²⁸ Kijk naar die bomen daar. Afgelopen herfst ging het sap naar onderen de wortels in voordat er vorst of wat ook maar kwam.

Wat was het aan het doen? Ging naar beneden het graf in. Wat gebeurt er dan? Het komt weer terug in de lente. Het is niet dood. Het gaat naar beneden en blijft in de grond liggen, komt terug. Als het boven blijft, dan zal de winter het doden. Ziet u? God heeft. . . Geen intelligentie van zichzelf stuurt het naar beneden. Het is Gods voorziene weg. Dus het volgt gewoon Gods voorziene weg. Gaat naar beneden, verbergt zich gedurende de winter, komt weer terug met nieuw leven het volgend jaar, getuigend dat er een leven is, dood, begrafenis, opstanding. Overal is het hetzelfde; God, in Zijn grote schepping, Die van Zichzelf getuigt.

¹²⁹ Deze jager, hij was een prima schutter, een goede schutter. Maar hij was de meest wrede man die ik ooit heb ontmoet. Hij—hij lachte mij altijd uit. Hij schoot reekalfjes.

¹³⁰ Nu, niet dat het verkeerd is om een reekalf te schieten als de wet dat zegt. Maar, weet u, Abraham doodde een kalf en voedde het aan God, dus het was niet het—het geslacht of de—de grootte.

¹³¹ Het is de houding. Hij zou ze schieten gewoon omdat ik me daardoor slecht voelde. En hij zou zeggen: “O, je bent lafhartig zoals de andere priesters.” Hij zei: “Billy, je zou een goeie jager zijn als je geen prediker was.” En hij zei: “Maar je bent te lafhartig. Zo is het met die predikers,” zei, “ze—ze zijn te lafhartig.”

En ik zei: “Bert, jij bent wreed.”

¹³² Hij had trouwens ogen als een hagedis. En hij zei. . . Ja, dat had hij. . . Zoals de vrouwen die hun ogen zo op proberen te schilderen, weet u. En hij zei. . . En hij keek zo om en hij zei: “Je bent gewoon te lafhartig.” Dus, hij zou die kleine kalfjes schieten. En er één doden, liet hem liggen, en zou gelijk verder gaan om een ander te krijgen, gewoon om mij slecht te laten voelen. En hij zei: “Ik zal je een dezer dagen wel van dat prediken afkrijgen.”

En ik zei: “O nee, Bert. Nee, nee.”

¹³³ Dus op een dag ging ik daarheen, één herfst, en het was laat. En het seizoen was al een week aan de gang en ik had het druk. Ik was jachtopziener in Indiana en ik—ik had het druk gehad, en net in het jachtseizoen, dus moest ik mijn vakantie nemen. Ik ging er wat laat naartoe.

¹³⁴ En die witstaartherten, als er ooit op hen geschoten wordt, u zegt dat Houdini een ontsnappingskunstenaar is, tjonge, hij is een amateur bij hen vergeleken. En dus, zij houden zich echt verborgen. En het waren avonden met maanlicht, sneeuw op de grond, ongeveer vijftien centimeter, goed opspoorwerk.

¹³⁵ En dus Bert, toen hij naar de hut kwam waar ik was, zei hij: “Zeg, Billy, ik heb dit jaar een goeie voor je.”

En ik zei: “Wat?”

¹³⁶ Stak zijn hand in zijn zak en haalde het eruit. Hij had een fluitje. Hij zou erop blazen en het klonk net als een klein reekalf

dat om z'n moeder riep. Een klein baby-hert, weet u, dat om z'n moeder riep.

¹³⁷ Ik zei: "Bert, hoe wreed kun je zijn?" Ik zei: "Bedoel je . . . Je zou toch niet zoiets doen!"

Hij zei: "Haha, jij lafhartige prediker!"

¹³⁸ En wij gingen die dag jagen en wij gingen boven voorbij de Jefferson Notch. En je hoefde je geen zorgen over hem te maken, hij wist de weg terug te vinden. Dus we klommen tot ongeveer aan de middag en dan gingen we uit elkaar, en de ene ging één kant op en de andere de andere kant uit. En als we ons hert dan kregen, zouden we hem ophangen en—en dan zouden we onze paarden halen en hem gaan halen.

¹³⁹ Dus, het liep tegen elf uur, we hadden zelfs geen spoor gezien, niet één spoor.

¹⁴⁰ Alle herten waren gaan liggen. Ze zouden tussen de struiken en onder de kreupelhoutstapels gaan en zo, waar de toppen van de bomen lagen waar de houthakkers waren geweest. En zij zouden, ze verborgen zich, bleven weg, omdat er op hen geschoten was. Ze waren bang.

¹⁴¹ Rond elf uur stopte Bert en ging zitten. Er was een kleine opening, ongeveer, o, zo groot als dit gebouw en de—van binnen misschien twee keer zo groot, een kleine opening daar. En hij ging zitten, en hij stak zijn hand uit om, ik dacht om zijn—zijn thermoskan te pakken die hij in zijn jas had. We hebben meestal een thermoskan mee en drinken wat warme chocolademelk, en, want het geeft energie, weet u, en—en dan nemen we een boterham en dan gaan we uit elkaar. We kwamen hogerop tegen de boomgrens, dus ik dacht dat Bert misschien zijn boterham zou nemen. Dus hij ging zitten, haalde deze thermoskan eruit en, om . . . Ik dacht dat hij het eruit ging halen. En ik legde, zette gewoon mijn geweer neer tegen een boom en begon de mijne te pakken.

¹⁴² Maar wat hij deed, hij haalde dat kleine fluitje eruit. Dus toen hij dat kleine fluitje eruit haalde, blies hij erop. En ieder die ooit een klein baby-reekalpje heeft horen huilen, het klinkt ook wel een beetje jammerlijk. En toen hij op dat fluitje blies, stond er tot mijn verbazing recht tegenover hem een heel groot moederhinde op. Nu het . . . Een hinde is het moederhert, weet u. Dus, ze stond op. Daar waren haar grote bruine ogen, elk, leidden, die grote oren zo gespittst. Ziet u, haar baby was in de problemen.

¹⁴³ En hij blies er opnieuw op, en ze keek om zich heen. En ze liep regelrecht die opening in. Nu, dat is ongewoon, ieder van u jagers weet dat, voor een hert om dat te doen. Ze liep daar naar buiten. Ik kon haar grote ogen zien. Ze stond nog geen twintig meter van mij vandaan. En ik dacht: "O, Bert, dat kun je niet doen, en die arme dierbare moeder doden; zij op zoek naar haar

baby en jij haar zo misleiden.” En er werd op dit fluitje geblazen en ze was . . . Ze liep daar naar buiten.

144 En de jager hief de hendel op van zijn .30-06 geweer, trok het naar achteren; dat spande het geweer, weet u, met de veiligheid eraf.

145 En zij hoorde dat. En ze keek rond, en ze zag de jager. Haar oren spitsten zich eropaf. Normaal gesproken zouden ze weg zijn geweest. En ze zou daar niet naar buiten zijn gelopen, in de eerste plaats, op dat tijdstip van de dag. Maar ziet u, ze was een moeder. Er was iets in haar, ze; iets echts, iets; ze zette geen show op. Ze was een moeder. Ze werd als een moeder geboren. En haar baby was in de problemen, en dat was in haar belang.

146 En hij keek naar me met die hagedisachtige ogen en grijnsde. Ik zei: “Bert, doe het niet. Doe het niet.” Hij grijnsde gewoon; draaide zich om met dat geweer. O, tjonge!

147 Hij was een scherpschutter. En ik wist dat wanneer die richtkijker kruis over haar trouwe moederhart kwam, dat hij het loodrecht door haar heen zou blazen. Zie? Ze stond nog geen twintig meter; grote honderdtachtig grein—grain, honderdtachtig grain uitzettende kogel, en daarmee zou hij haar hart gewoon dwars door beide kanten heen geschoten hebben.

148 Ik dacht: “Hoe kun je zo wreed zijn, om dat dierbare moederhart uit haar te blazen en zij op zoek naar haar baby? Hoe kun je dat doen, Bert?” dacht ik bij mezelf. En ik zag dat zijn armen niet meer bewogen. Ik kon er niet naar kijken. Ik kon het gewoon niet. Ik keerde mijn rug ernaartoe. Ik—ik kon dat niet aanzien.

149 Die echte, trouwe moeder die daar stond. Zij was geen hypocriet. Zij deed dat niet alleen maar voor een show. Zij was een moeder. Dat is wat ze aan het doen was. De dood betekende niets voor haar. Haar baby zat in de problemen. Ze dacht meer aan haar baby dan aan haar eigen leven. Laat de jagers maar schieten wat het ook was, haar trouwe hart klopte, haar moederschap. Het moederschap in haar riep. Haar baby hilde. Er was iets binnenin haar dat pulseerde, dat echt was.

150 En hoe kon die wrede jager dat trouwe hart eruit blazen? Ik kon het gewoon niet aanzien. Ik draaide mijn hoofd. Ik dacht: “Here God, laat hem dat niet doen.” Ik stond zo, ik kon het niet horen . . . ik wilde het geweer niet horen afvuren. Het was gewoon te veel. Ik wachtte.

151 Het geweer ging nooit af. En ik draaide me om en keek en het ging zo. Hij kon het niet doen.

152 Hij draaide zich om en keek mij aan, en die grote ogen waren veranderd. Tranen liepen over zijn wangen. Hij keek me aan en zijn lippen trilden. Hij gooide het geweer op de sneeuwbank en

greep mij bij de broekspijp. Hij zei: “Billy, ik heb er genoeg van gehad. Leid mij naar die Jezus waar je het over hebt.”

¹⁵³ Daar op die sneeuwbank leidde ik hem naar de Here Jezus. Waarom? Hij zag iets echts. (Hij was in allerlei kerken geweest.) Hij zag iets dat niet voorgewend was. Hij zag iets dat echt was.

¹⁵⁴ Vrienden, wij hebben misschien kerkregels en kerkvoorschriften en theologieën en al het andere, maar er is een echte, waarachtige Jezus. Laten we nu naar Hem kijken terwijl we onze hoofden buigen in gebed.

¹⁵⁵ Met uw hoofden gebogen wil ik u een vraag stellen; uw harten ook gebogen. Hoevelen hier, nu, u die belijdt Christen te zijn en wie niet, als een belijdenis alles is wat u hebt? Maar hoevelen van u zouden evenveel Christen willen zijn als dat hert een moeder was, met iets zo echt in u, dat meer lijkt dan uw leven of wat u ook hebt? En u zegt, kunt dit misschien zeggen: “Broeder Branham, ik behoor tot de kerk. Ik ben een zakenman, zakenvrouw of wat ook maar, huisvrouw. Maar werkelijk, om dat type Christen te zijn dat ik de hele wereld terzijde zou kunnen leggen, de kritiek of wat ook zou kunnen verdragen; ik—ik zou graag evenveel, ik zou in mijn hart graag een Christen willen zijn zoals dat hert een moeder was.”

¹⁵⁶ Met uw hoofden gebogen nu en uw ogen gesloten. Voor God vraag ik u in Christus’ Naam, aan het eindigen van het tijdperk, wilt u gewoon uw hand opsteken? Ik kan geen altaaroproep doen, want er is geen plaats. Maar zeg gewoon: “Bid voor mij, broeder Branham, dat ik het type Christen zal zijn zoals dat hert een moeder was.” God zegene u. Er zijn gewoon overal handen. “Laat mij evenveel Christen zijn.”

¹⁵⁷ Nu, Zacheüs, toen u uw hand opstak, toont dat aan dat Hij u gevonden heeft. Waarom glijdt u nu niet uit de boom? Hij zal vandaag met u mee naar huis gaan voor het avondeten. Hij zal de rest van uw dagen bij u blijven.

¹⁵⁸ Hemelse Vader, wij zijn dankbaar voor de Here Jezus, Zijn tegenwoordigheid. En we zijn ons ervan bewust dat er hier iets is dat maakte dat mannen en vrouwen. . . Sommigen van hen hebben zelfs jarenlang beweerd Christenen te zijn. Maar er was, er is iets aanwezig dat heeft veroorzaakt dat ze, zelfs al zijn ze belijdend net als Zacheüs het was, maar eenmaal de aanraking van Christus, zij hebben hun hand opgestoken, als een getuigenis dat iets binnenin hen ze vertelde het te doen. Laat ze nu weten dat dat Jezus is. Hij zou langs deze weg voorbijgaan vanmorgen, en dat deed Hij.

¹⁵⁹ Er waren denk ik zo’n honderdvijftig handen omhoog, Here. Ik bid dat U ieder van hen zult bezoeken en hen de realiteit zult geven wat het is om een echte Christen te zijn. En ongeacht hoeveel de wereld ons probeert te ontmoedigen, en hoezeer anderen ons proberen te ontmoedigen, laat ons weten dat het

een strijd is om daar te komen. Het is een inspanning die wij moeten leveren. Maar wanneer, verbonden met iets dat echt is, onvervalst, dan verandert het ons. Ik bid dat U elk hart zult veranderen, Here, en maak dat iedereen in Goddelijke aanwezigheid, op dit moment; plaats de Heilige Geest in hun leven om net zoveel een Christen te zijn als het moederhart een moeder was. Ze werd als moeder geboren. En mogen zij geboren worden uit de Geest van God en een echte volgeling van Jezus Christus worden. Mogen ze uit hun vijgenbomen komen vandaag. Sta het toe, Here. Moge U met ieder van ons naar huis gaan en daar met ons verblijven tot de tijd dat U komt om ons naar ons Eeuwig Tehuis te brengen. Want wij vragen het in Jezus' Naam. Amen.

¹⁶⁰ Dank u vriendelijk. De Here zegene u. Ik hield u laat. Ik had hier om tien uur weg moeten zijn. Het is tien minuten voor elf.

¹⁶¹ Ik hoop dat God deze paar kleine ruwe woorden neemt, en nerveus en overstuur, en ze in uw hart voedt. Denk eraan, er is iets echts aan Christus. God zegene u. In orde.



HIJ ZOU LANGS DEZE WEG VOORBIJGAAN DUT64-0321B
(He Was To Pass This Way)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op zaterdagochtend 21 maart 1964 voor het ontbijt van de Internationale Gemeenschap van Volle Evangelie Zakenlieden in The Supper Club in Baton Rouge, Louisiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org